

Тогавъ Иванко направи знакъ съ глава на своитѣ хора.
— Изловете ги!

И когато въоръженитѣ ратаи заградиха и вързаха ржцетѣ на роментѣ, боляринѣтъ Иванко си засука ржкавитѣ и викна:

— Радомире, донеси ми тежкия мечъ! Искамъ да дамъ на тия хора онова, което заслужаватъ. А ти бѣгай въ Търновъ и кажи на Теодора болярина и на Асена Бѣлгуна и на Иваниция, че конѣтъ хвърли яздача въ пропастьта. Вие какво чакате още?

На Каменець Иванковиятъ пратеникъ отби коня отъ пжтя да го напои. Подъ върбата до каменното корито се бѣха намѣстили двамина божеци. Тѣ ронѣха трохи отъ единъ сухъ краешникъ въ шепитѣ си и лѣниво ги дѣвчеха. Когато Радомиръ отпустна юздитѣ на коня, единиятъ отъ божецитѣ се подигна и попита:

— Господаре, дълбока ли е рѣка Етъръ?

— До шия.

— Ами ако ти попѣмъ една пѣсень, ще ни дадешъ ли по една аспра?

— Защо ви сж аспритѣ?

— Да си платимъ броднината.

— Пѣйте, додето конѣтъ ми пие вода!

Тогавъ правиятъ божекъ извади отъ торбата си една гждулка и засвири на една жица, а другиятъ, седналиятъ, запѣ:

Заженилъ се цесаря
за девойка мънина,
за девойка мънина
на дванайсетъ години
безъ тринайсетъ месеца.
Той ѝ дума: младото,
тя му дума: дѣдото...

— Дръжете! — хвърли имъ по една аспра Радомиръ. — Тази пѣсень на връщане, като ви срещна, пакъ ще ми я изпѣйте. Какъ се казвате?